

”Guldfisen”

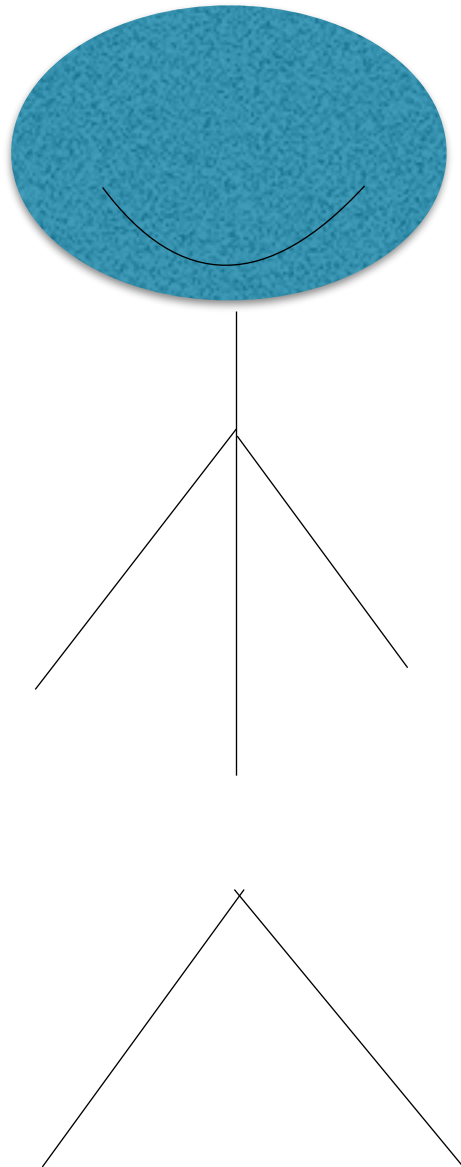
skriven av

Charles Walther

och

insiprerad av

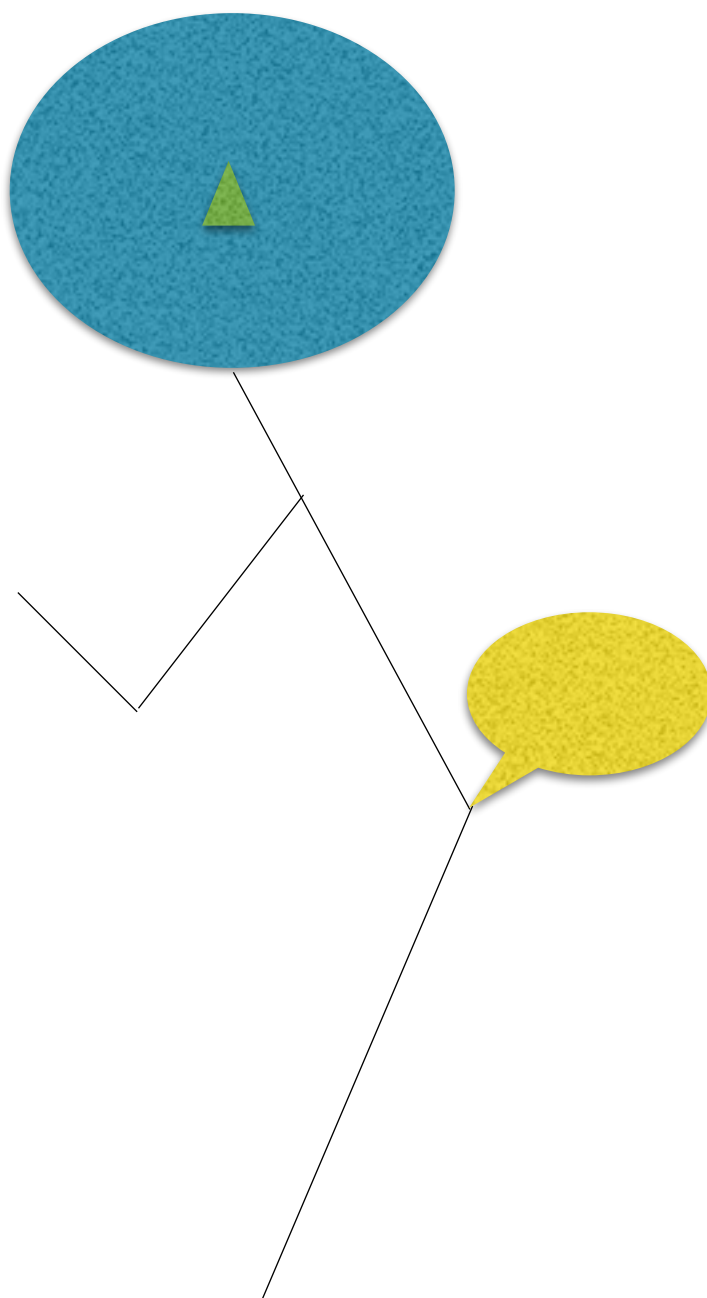
Hanna och Axel Walther

Det var en gång en pojke som hette Gustav.

Han var nio år gammal och jätteduktig på att fisa.

Han kunde fisa brakare, smygare, stinkare, rökare, tjutare, tutare, fläktare och till och med lysande fisar.

Gustavs mamma brukade oroa sig för att han åt för lite och fes för mycket.

Hon sa ofta, ”-Snälla Gustaf, försök äta lite mer gurka, det är nyttigt”.

Men han ville inte och brukade släppa en riktig brakare som svar!

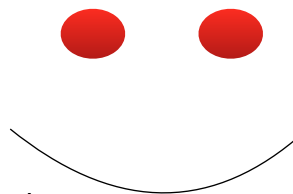
En dag blev Gustaf riktigt sur på sin mamma för att hon tjatade om maten.

”-Nu ska du få se”, sa han.

Han tog en stor bit gurka och glufsade i sig så det rann gurksaft ner på hakan. Sedan tog han en banan och åt nästan hela. Som avslutning tog han fram ketchupflaskan och sprutade munnen full.

”-Ojoj, sa Gustafs mamma” och kunde inte låta bli att le lite åt honom.

Mätt, belåten och med en liten rap gick Gustaf iväg från bordet.

Nästa morgon kände Gustaf sig extra fisig. Han satte sig i soffan och lyfte på ena sidan på rumpan och släppte dagens första fis.

Gustav blev jätteförvånad! Den kom bara ett långsamt pysande.

Han såg ett vackert blåskimrande litet moln som steg upp från rumpan. Det svävade och lös med ett vackert blålila ljus.

Fisen var en självlysande, svävande molnliknande bubbla!

Gustaf trodde inte sina ögon!

”-Mamma, mamma! ropade han.

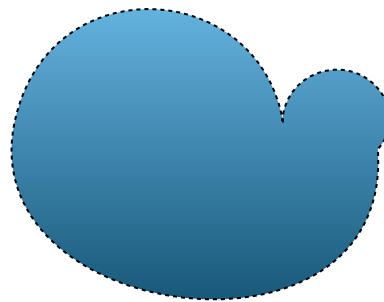
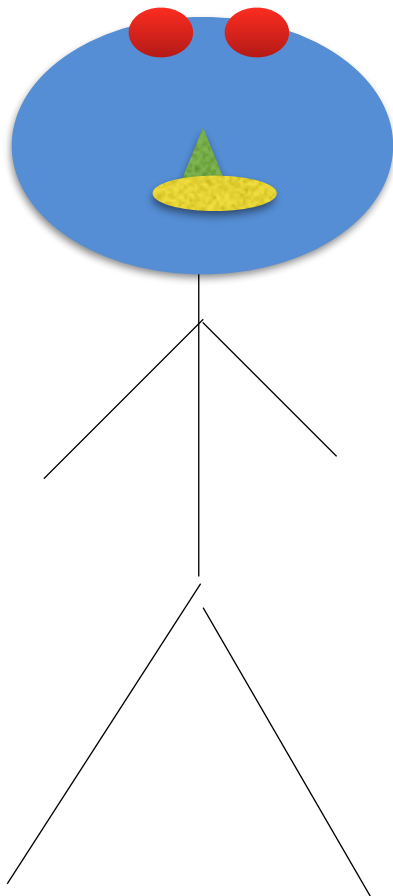
Mamma stannade till när hon kom in i rummet och satte ena handen för munnen innan hon utbrast

”- Nämen jösses! Vad är det?”

”-Min fis”, svarade Gustaf stolt och triumferande.

Hans mamma närmade sig det blåskimrande molnet och petade till det.
Både Gustaf och hans mamma hoppade till.

Molnet flöt iväg och stannade inte förrän det nådde väggen.

Gustaf tog tag i fisen och en liten bit blåmskimrande bubbla lossande.

”-Den lyser”, sa han förundrat och sprang iväg till garderoben med den lilla blåa bubblan i handen och stängde in sig i mörkret.

I mörkret såg han ett vackert, blålila, gnistrande och skimrande ljus. Det lös upp hans ansikte och ljuset speglades i hans nyfikna ögon.

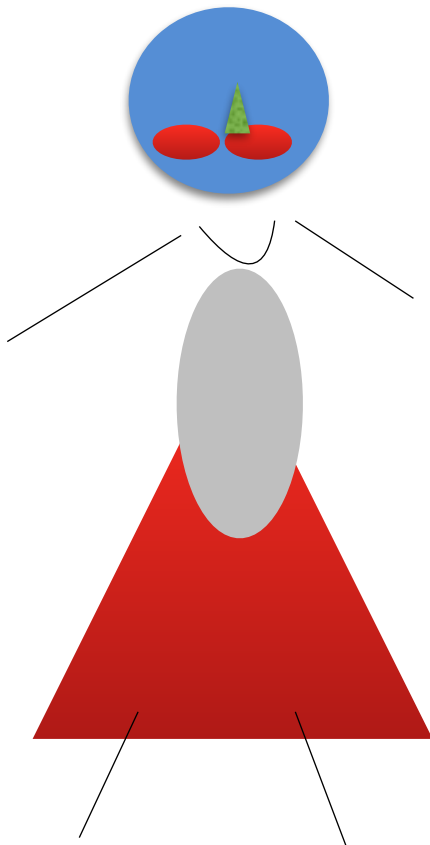
Hans mamma öppnade dörren och sa

”-Snälla Gustaf, mår du bra?

”-Ja”, svarade han lugnt.

”-Pappa får titta på det här när han kom hem.

”-Nu räcker det med fisar för idag tycker jag” sa hans mamma med en suck.

Gustafs pappa var vetenskapsman och arbetade på ett laboratorium. När han kom hem och fick se det blåskimrande molnet trodde han knappt sina ögon.

”-Vad är det?” utbrast han.

”-Min fis” sa Gustaf stolt.

”Snälla Bengt, säg mig vad detta betyder, sa Marianne som Gustafs mamma hette.

Gustafs pappa tittade nyfiket på fisen och rörde den försiktigt.

”-Ingen lukt”, sa han fundersamt.

”-Titta!” sa Gustaf och tog tag i det blåa molnet och fick loss en bit.
Bengt ryggade till och reste på sig.

”-Den lyser i mörkret” sa Gustaf och sprang mot garderoben.

När de alla tre stod inne i garderoben och såg det vackra blåa ljuset sa Gustafs pappa

”- Jag ska ta med mig en bit till laboratoriet imorgon och analysera det. Detta kan vara en stor upptäckt. En lysande, luktfri fis som går att ta på måste vara något betydelsefullt!”.

Gustaf blev jätteglad.

”-Tack pappa! Du är så snäll och jag tycker jättemycket om dig, sa han.

Hans mamma log och kramade om dem båda och sa,

”-Bara du mår bra Gustaf”.

Gustaf gick sedan och la sig med en bit lysande fis svävande ovanför nattduksbordet bredvid honom.

Nästa kväll så slogs dörren upp hastigt och pappa Bengt störtade in. Han var andfådd. När han hämtat andan sa han till Gustaf och Marianne.

”-Nu ska ni få höra. Vi analyserade fisken och den är ett helt nytt ämne som vi inte känner till! Det finns inget liknande på jorden! sa han triumferande.

Gustaf och hans mamma stod båda och bara gapade av förvåning.

”-Inte nog med det. Den avger energi! Den är som ett lysande batteri.” fortsatte Bengt

Marianne ställde sig bakom Gustaf och la händerna på hans axlar och sa.

”-Jag tror nästan inte min öron” och tittade på pappa Bengt som bara log.

Gustaf stod helt tyst men släppte sedan en riktig brakare av ren glädje!
Det här något bra och betydelsefullt förstod han.

När de alla lugnat sig och satt sig i soffan sa pappa.

”-Gustaf, eftersom det är ett helt nytt ämne ska du få ge namn åt det!
Kanske ska det heta ”Gustavium” eller något” sa han.

”-Pruttonuim ska det heta” sa Gustav bestämt.

Både hans mamma och pappa log lite generat.

”Fundera du lite” sa hans mamma men Gustav var mycket bestämd.

”Det ska heta Pruttonium! sa han med höjd röst samtidigt som han reste på sig och stampade ena foten i golvet.

”-Okej, okej, det får heta pruttonium,” sa pappa Bengt och log.

”-Det är en sak till” sa hans pappa med en glad blick.

”-Vi ska testa den imorgon men det verkar som att fisen eller ”prutoniumet” som det nu heter avger en form av energi!”

”-Vad betyder det?” sa Gustafs mamma.

”-Det betyder att vi kanske kan använda fisen för att driva apparater och motorer.

En ny sorts ström eller bensin kan man säga.

Världen kan förändras av detta sa han med glad röst.

De tittade alla tyst på den märkliga lysande fisen.

Nästa dag kom pappa Bengt hem precis på samma sätt som kvällen innan. När dörren slog upp blev Gustav rädd och släppte en luktstark smygare av ren förskräckelse.

”-Det gick! Prutonium går att använda som bränsle. Vi kunde driva en liten motor utan att nästan något av fisen gick åt.”

”-Yippi!” utbrast Gustav. Marianne tittade på Bengt. Innan hon hann säga något så sa han.

”-Vi kommer att förändra världen. Vi måste bara få fram mer prutonium så vi kan analysera det ordentligt.”

”-Inga problem.” sa Gustaf självsäkert.

”-Jag är världens bästa fisare. Gurka, banan och ketchup är det enda som behövs.”

”-Jag hoppas att det är så enkelt” sa pappa och skrattade högt!

Mamma log och gick genast ut i köket och började förbereda med gurka, banan och ketchup. Gustaf satte sig vid bordet och tog åt snabbt upp gurkskivorna som låg på tallriken. Bananbitarna slank fort ner tillsammans med ett par rejäla klickar ketchup. Han la handen på magen och sa belåtet.

”Nu ska ni få se på fisa!”

Mamma och pappa skrattade gott och klappade honom på huvudet.

”-Vi få se imorgon” sa mamma

Gustav klev ner från stolen och lunkade till TV rummet.
Han kunde höra sina föräldrar prata tyst.

I bakgrunden av TV ljudet hörde Gustav de säga.

”-Bengt, vad innebär detta egentligen?

”-Marianne, detta är otroligt. Det ser ut som att Gustavs fis är ett helt nytt ämne som går att använda som bensin, ström eller energi. Dessutom helt rent! Inga avgaser eller farliga ämnen bildas.

”Men, det kan inte stämma sa Marianne.”

”-Jo, det gör det men vi behöver mer. Gustavs fisande kanske är det enda sätt att framställa det på.

” Vad händer om det är så, sa Marianne nästan viskande.

”-Jag vet inte, sa Bengt och sänkte huvudet. Gustav skulle bli en hjälte.”

De satt tysta en lång stund.

”-Kanske blir vi rika sa han långsamt.”

Bengt var vetenskapsman och det var dåligt betalt och familjen hade ofta haft lite ont om pengar.

”-Vi får se” sa mamma.

”-Bara Gustav inte råkar illa ut”.

Med de orden gick de alla och la sig.

Nästa morgon när Gustav vaknade svävade täcket ovanför honom och han frös lite.

Han lyfte på täcket och där såg han ett blåskimrande litet moln som var stort som en basketboll.

Det var fisken. Han hade släppt den i sömnen.

Den var vacker och lös starkare än den han hade släppt dagen innan.

Hans pappa kom in med en ICA plastpåse. Han puttade in fisken i påsen och sa.

”-Nu ska vi testa den idag. Det kommer att bli otroligt spännande.
Du är fantastisk Gustaf. Glöm aldrig det.”

Dagen gick och Gustaf släppte små fjärtar som lös.

De var roliga och när han släckte ljuset såg det ut som blåa julgranskulor som svävande och lös.

Då öppnades hans dörr sakta.

Det var hans mamma. Hon såg allvarlig och glad ut på samma gång.

”-Gustaf, pappa ringde precis och han är på väg hem. Han har något otroligt roligt att berätta. Du är fantastisk och väldigt fin.”

Gustaf kände att något speciellt hade hänt.

Pappa öppnade dörren och var precis lika andfådd som kvällen innan. Han hade inte ens hunnit ta av sig sin vita rock som han hade på laboratoriet.

”-Nu ska ni få höra!” sa han högt.

”- Vi tog din fis och stoppade in en bit i en liten bensinmotor och den gick perfekt med fisken som bränsle. Det kom dock inga avgaser, bara lite blåaktig dimma!

Vi ledde då avgasröret tillbaka in till motorn och den blåa dimman strömmade tillbaka in i motorn. Pappa tystnade.

”-Vad hände då? Vad hände? utbrast Gustaf.

”Motorn gick! Den gick och gick på sina egna avgaser eller figaser skulle jag kanske säga” sa pappa Bengt och skrattade.

”-Ni anar inte vad det betyder. Rent bränsle och ingen mer miljöförstöring. Jorden kommer att förändras. Gustaf och hans mamma bara gapade men Bengt fortsatte.

”-Gustaf, din fis, ditt pruttonium är den största upptäckten någonsin.”

Gustaf och hans mamma tittade på varandra. Marianne hade nästan tårar i ögonen. Hon kramade Gustaf hårt. När hon släppte honom sa Gustaf.

”-Betyder detta att vi kanske får lite mer pengar?”

Både mamma och pappa tittade på honom och hans pappa sa sedan.

”-Ja, det gör det nog. Men det viktigaste är upptäckten och att den gör världen till en renare och bättre plats att leva i. Det är mer värdefullt än pengar.

Gustaf blev glad och sa.

”Bra, då är det en riktig guldfis jag har gjort!

De skrattade allihopa högt.

Ett par månader senare var Gustaf världsberömd.

"Prutonium" var ett rent bränsle som kunde driva bilar men även skapa elektricitet. En bil kunde köra flera månader på en tennisbollstor bit "prutonium" innan man behövde fylla på den igen.

Det enda problemet var att ingen kunde framställa det utom Gustaf.

Han åt så mycket gurka, banan och ketchup han orkade.
Han fes allt vad han orkade till allas stora förtjusning.

Fisarna blev snabbt väldigt värdefulla.

Forskare, företag, länder och olika människor gav hur mycket pengar som helst för att få en bit av Gustafs "prutoniumfisar".

Gustaf och hans familj blev rika och behövde inte oroa sig för pengar mer.

Aldrig mer.

Tyvärr kom man inte på hur man skulle framställa prutonium eller räkna ut varför det fungerade så bra.

Alla ville ha det men det blev det allt jobbigare för Gustaf att äta all gurka, banan och ketchup.

En dag fick Gustaf väldigt ont i magen. Näsan började också blöda och han fick feber.

Bengt och Marianne blev rädda och åkte till doktorn på vårdcentralen.

Gustaf hade aldrig mått så dåligt.

”-Mamma, hjälp mig” sa han med gråt i halsen.

”-Vi ska” svarade hans mamma lugnt och tryggt.

Doktorn skickade in dom till det stora sjukhuset. Där somnade Gustaf.

När han vaknade låg han i en stor säng och hade en massa slangar i armarna och det stod stora apparater bredvid honom.

Mamma och pappa satt bredvid honom på varsin sida och höll honom i varsin hand.

Gustafs mammas ögon var röda av gråt. Hon sträckte sig fram och kysste honom på pannan. Pappa Bengt klappade honom mjukt på kinden.

”- Vad har hänt”, sa Gustaf hest.

”-Du blev sjuk och de var tvungna att operera dig. Du hade en stor knöl i magen som behövdes tas bort. Därför är du här”, sa hans pappa.

”-Sov nu, så talar vi mer om det imorgon. Jag finns här hos dig hela tiden”, sa hans mamma. Gustaf var trött och somnade snabbt.

Gustaf vaknade och mådde lite bättre.

Det stod en doktor framför honom tillsammans med hans mamma och pappa.

”-Kul att se dig lite piggare” sa doktorn. Han klappade honom på benet och log, sedan gick han.

Bengt och Marianne stod stilla och tittade på Gustaf.

”-Jag måste fisa, sa Gustaf plötsligt. Hans föräldrar skrattade till.

Han tyckte det kändes konstigt när fisen kom.

Det blev inget blåskimrande moln utan det sipprade ut små lysande pinpongstora bollar under täcket.

De var rosaröda och lös vackert i det vita, kala, halvmörka rummet.

Det var december och snö utanför fönstret vilket gjorde att de röda små kloten gav viss julstämning i rummet.

Gustaf var dock trött och fisarna gjorde ont!

Dagen gick och det blev snart mörkt och Gustaf ville ha de mörkt så de små skimrande rosa bollarna kunde sväva runt i rummet.

"Imorgon kommer doktorn och berättar vad det var för typ av knöl de tog bort från din mage. Förhoppningsvis kan vi då åka hem" sa hans mamma.

Det gjorde dock lite ont i magen och Gustaf kände sig trött och somnade.

Mamma satt bredvid Gustaf på sängen när han vaknade.

Pappa stod bredvid. När han vaknat till lite började pappa berätta en rolig historia för Gustaf, som skrattade lite trött.

Doktorn kom in.

"-God morgon" sa han.

"-Det finns något jag måste förklara."

Han så allvarlig ut och efter en kort pause fortsatte han.

"-Knölen vi tog bort från Gustaf är cancer.

Den har spritt sig till resten av kroppen.

Vi har aldrig sett en sådan tumör tidigare.

Den kan vara orsaken till "prutonium" men vi vet inte säkert.
Vi vet inte hur vi ska behandla den men vi ska göra allt vi kan."

"- Vad är det du säger" sa hans mamma.

"-Gustaf, du är mycket sjuk" sa doktorn och tittade rakt i Gustafs ögon.

Doktorn tittade ner i marken och sa.

”- Vi vet inte om du kommer att bli frisk.” Det var helt tyst i rummet.

Snön föll tungt utanför.

Doktorn fortsatte.

”-Jag kommer tillbaka om en stund, så kan vi fortsätta prata”.

Gustaf satt på sängkanten. Han visste att han skulle dö.

Mamma och pappa var väldigt ledsna.
Det gjorde Gustaf mer ledsen än något annat.

Han försökte släppa en brakare för att få dom att skratta lite.
Det brukade fungera, men inte idag.

Det blev bara en liten fjärt och det gjorde ont.

Han var ändå glad.

Han var en mästare på att fisa och hans fisande hade gjort världen lite bättre.
”Puttonium” var fantastiskt fast ingen riktigt förstod vad det var eller hur det fungerade.

Nu var det dock slut, det visste Gustaf.

Han vände sig om och somnade

Han vaknade inte förrän sent nästa dag.

”-Mamma och pappa” sa han med oväntat stark röst. Ikväll vill jag vara med er. Bara er. Låt mig få fira julafton och somna med er bredvid mig.”

Hans föräldrar stod bredvid och tittade på honom med tårfyllda ögon men ingen av dem fick fram ett ord.

”-Snälla, var inte ledsna” sa han nästan lite argt.

”-Vi lovar” sa hans mamma och harklade sig.

Gustafs ansikte lös upp och han log.

”-Nu ska ni få se på fis” sa han och skrattade som bara han kunde.

Han släppte en rad med fisar av olika slag och de skrattade tillsammans så de fick tårar i ögonen.

Rummet fylldes med olikstora vackert lysande bubblor i olika färger.

Det var mörkt ute och lampan i rummet var släckt.

Det snöade återigen utanför fönstret och rummet fylldes av ljuset från gatlyktan.

De små självlysande och skimrande fisbubblorna i regnbågens alla färger svävade stillsamt runt i rummet.

Bubblorna såg ut som svävande genomskinliga julgranskulor i det mörka rummet.

Gustaf sov i sin säng och andades lugnt. Det var tyst. Det var julafton.

Gustafs mamma och pappa satt bredvid honom och strök hans vackra ansikte.

Gustaf sov hårt och han suckade till. Sedan slutade han att andas.

Hans föräldrar kramade honom hårt. Gustaf var död.

De hade lovat att inte vara ledsna och det löftet höll dom.

En pojke som var duktig på att fisa hade visat världen ett mirakel.

Ingen förstod dock detta förrän han var borta.

Ännu idag vet ingen hur prutonium fungerar förutom att det är det mest fantastiska ämne som någonsin funnits.

Det var historien om Gustaf, pojken med guldfisen.